

## Hồi 16

### Hồ Huyết Kiều Oa

**H**oang xe rất lớn, rất dễ chịu.

Đây vốn là chiếc xe dùng để đi đường xa mà các khách thương thường thuê mượn để vận chuyển hàng hóa.

Bát phương tiêu cực có uy tín rất tốt, nghĩ đến khách nhân rất là chu đáo.

Diệp Khải Nguyên không ngờ Đới Cao Cang lại là một con người chu đáo như vậy.

Trước tiên y trải lên khoang xe một tấm chăn bông rất dày, rồi tự mình đỡ Diệp Khải Nguyên ngồi lên.

- Vết thương của người không nhẹ, nhất định phải nhanh chóng đi tìm một thầy thuốc giỏi.

Sự chu đáo và vui vẻ của y khiến cho Diệp Khải Nguyên không thể không cảm kích.

Diệp Khải Nguyên thở dài, gượng cười nói:

- Người không nên đối xử với ta như vậy, thái độ của ta đối với người vốn không tốt.

Đới Cao Cang đáp:

- Với tâm trạng của người lúc này, vô luận ai cũng thấy không yên tâm.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Xem ra ta không những đánh giá thấp Lữ Địch, mà còn đánh giá thấp người.

Đới Cao Cang cũng thở dài nói:

- Hắn đích xác là cao thủ mà bình sinh ta chưa bao giờ gặp, nhưng vẫn chưa hẳn có thể sánh được với người.

- Ta đã bại rồi.

- Nhưng người nếu thật muốn giết hắn, thì bây giờ hắn cũng đã chết dưới tay người rồi.

- Người tin thế à ?

Đới Cao Cang gật đầu.

Diệp Khải Nguyên nhìn chăm chú Đới Cao Cang, đột nhiên hỏi:

- Người có biết người ở bên ngoài tường nói là ai không ?

Đới Cao Cang lắc đầu, đáp:

- Ta đang muốn hỏi người đây, người nhất định biết y là ai.

- Tại sao ?

- Ta nghĩ y nhất định là bằng hữu với người.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế à !

- Tại vì y không những giúp người nói ra những lời mà người không muốn nói, hơn nữa sợ Lữ Định hạ độc thủ, vì vậy cố ý dụ Lữ Định ra ngoài.

Diệp Khải Nguyên lại thở dài nói:

- Người suy nghĩ rõ ràng rất chu đáo, nhưng nghĩ lầm rồi.

Đới Cao Cang hỏi:

- Người này không phải là bằng hữu của người hay sao ?

Diệp Khải Nguyên gượng cười đáp:

- Ta cũng vốn cho rằng đó là bằng hữu của ta.

- Còn bây giờ ?

- Bây giờ ta chỉ mong sao trước đây mãi mãi chưa gặp y, sau này cũng mãi mãi đừng bao giờ gặp y.

- Người biết y là ai chứ ?

Diệp Khải Nguyên không trả lời câu này, mà lại hỏi ngược lại:

- Người thầy thuốc mà người dẫn ta đi tìm là ai ?

Đới Cao Cang nói:

- Người thầy thuốc đó cũng là một người cổ quái, y đạo lại rất cao.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên cười cười, nói:

- Hôm qua ta cũng nhận ra một người rất là cổ quái, y đạo cũng rất là cao minh.

Đới Cao Cang cũng cười:

- Phàm thầy thuốc y đạo cao minh, tính khí dường như cũng có hơi cổ quái, cũng giống như cao thủ võ lâm thật sự, tính khí cũng có hơi cổ quái một chút.

Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:

- Tính khí của người không cổ quái sao ?

- Tuy có nhưng không thể xem là võ công cao thủ được.

- Nhưng ta lại biết, hàng hóa mà Bát phương tiêu cực bảo vệ, từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra một vụ cướp nào.

Đới Cao Cang cười nói:

- Chẳng qua đó chỉ là vận khí hai năm nay của ta không tệ, hơn nữa có rất nhiều bằng hữu chiếu cố.

Diệp Khải Nguyên chậm rãi gật đầu:

- Ta tin rằng người nhất định có rất nhiều bằng hữu tốt.

Đới Cao Cang còn muốn nói gì nữa đó, nhưng Diệp Khải Nguyên đã nhắm mắt lại.

Diệp Khải Nguyên đích xác là rất mệt.

Đới Cao Cang kéo tấm chăn bông, nhẹ nhàng đắp lên người Diệp Khải Nguyên, vẻ mặt lộ vẻ khác lạ.

Nhìn cử chỉ đó của y, thì dường như y mong muốn dùng chiếc chăn bông này phủ lên đầu của Diệp Khải Nguyên, làm chàng chết ngộp.

Nhưng y lại chỉ đắp tấm chăn bông lên ngực Diệp Khải Nguyên.

Diệp Khải Nguyên tựa như đã ngủ say rồi.

Lúc này nếu thật có người muốn dùng chăn bông để làm chết ngộp Diệp Khải Nguyên, thì chàng chắc chắn không biết, chàng không thể phản kháng.

Trời đang giữa trưa, chính ngọ.

Xe ngựa vẫn còn đang tiếp tục tiến tới trước, lộ trình mơ hồ còn rất dài.

- Người nhất định muốn mau chóng tìm một thầy thuốc giỏi.

Nhưng người thầy thuốc mà Đới Cao Cang muốn tìm, lại hình như ở rất xa.

Y nhìn Diệp Khải Nguyên đang ngủ say, miệng y đang gặm một cái chân gà.

Y đã sớm chuẩn bị, chuẩn bị phải đi một lộ trình rất xa, vì vậy đã chuẩn bị cơm trưa ngay trên xe.

Y vốn là một người rất chu đáo.

Nhưng bữa cơm trưa chỉ có một người ăn, chỉ có một cái chân gà, một miếng thịt bò, một cái bánh, một bình rượu.

Y tựa như đã sớm tính sẵn là Diệp Khải Nguyên sẽ ngủ, tại vì trước khi sắp lên xe, y đã cho Diệp Khải Nguyên dùng một bát canh sâm để bảo dưỡng nguyên khí.

Chất dịch thịt bò rất tuyệt, hương vị chân gà cũng rất thơm, tuy so không bằng bữa cơm trưa mà bình thường y ăn, nhưng khi đang chấp hành nhiệm vụ, thì không thể đòi hỏi có tất cả.

Y tuy là người rất chú ý đến chuyện ẩm thực, nhưng lúc này y cũng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Huống hồ, lúc này nhiệm vụ của y xem ra đã sắp hoàn thành, chỉ cần qua một giờ đồng hồ nữa, là đã có thể bàn giao Diệp Khải Nguyên, y vẫn còn kịp quay nhanh về hưởng thụ một bữa cơm tối thịnh soạn.

Uống hết ngụm rượu cuối cùng, y đột nhiên cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Y vốn không có thói quen ngủ giấc trưa, nhưng lúc này có thể thừa dịp nằm nghỉ chốc lát thì cũng cũng rất tốt, tinh thần dưỡng khỏe, sau bữa ăn tối vẫn có thể sắp xếp một hai tiết mục lý thú nữa.

Xe đang lắc lư, giống như đang lắc nôi vậy.

Y nhắm mắt lại, trong bụng đã bắt đầu tính tới chuyện buổi tối nên đi kiếm ai ? Là tiểu yêu tinh rất biết chiều chuộng đó ? Hay là lão yêu tinh rất từng trải kia ?

Những tiết mục đó sẽ rất là phí tiền, nhưng y đã có hai năm không cần phải phiền não vì kim tiền.

- Có lẽ phải tìm cả hai lại, so sánh với nhau.

Vì vậy lúc này phải dưỡng khỏe tinh thần.

Miệng y nở một nụ cười, rồi cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Y dường như chỉ ngủ một chút, nhưng khi y tỉnh lại, đã không còn thấy Diệp Khải Nguyên đâu nữa.

Cửa xe vẫn còn đóng, xe ngựa vẫn còn đang tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng Diệp Khải Nguyên đã vô hình vô tung.

Sắc mặt của Đới Cao Cang xanh tái đi, thét lớn lên:

- Hãy dừng xe lại.

Y lao xuống xe ngựa, nắm lấy người phu xe nói:

- Người có nhìn thấy kẻ họ Diệp đó xuống ngựa hay không ?

- Không.

- Thế hắn đâu ?

Người phu xe cười nhạt:

- Người cùng ở chung với hắn trong xe, người không biết thì ta làm sao biết được.

Người phu xe không phải là thuộc hạ của Đới Cao Cang, nên thái độ đối với y không có chút tôn trọng nào.

Đới Cao Cang đột nhiên cảm thấy dạ dày thắt lại, nhin không được muốn nôn mửa ra tất cả thịt bò và chân gà vừa ăn lúc nãy.

Người phu xe đang nhìn chăm chăm Đới Cao Cang, lạnh lùng nói:

- Người tốt nhất hãy mau lên xe đi, hãy cùng ta đi báo cáo kết quả.

Đới Cao Cang không muốn trốn đi, y biết rằng vô luận trốn đi đâu chẳng nữa cũng chẳng thoát được.

Khi người phu xe bắt đầu đánh xe đi, Đới Cao Cang khom người trên cửa sổ xe, nôn mửa lên hồi.

Xe ngựa đi qua một khe núi, trước mặt liền hiện ra một tấm biển gỗ rất lớn, bên trên viết:

"Thử sơn hữu hổ, hành nhân cải lộ" ( Núi này có hổ, người đi đường nên đi hướng khác)

Nhưng chiếc xe ngựa vẫn không đổi hướng đi, đường càng lúc càng hẹp, chỉ chừa đủ cho chiếc xe ngựa ép sát vách núi mà đi.

Sau khi đã đi qua khe núi, thì trước mặt xuất hiện một đường phố.

Một đường phố rất náo nhiệt giống như trong thành, ngay cái cửa hàng hai bên đường phố, bảng hiệu cũng hoàn toàn giống hệt.

Đến nơi đây, vô luận là ai cũng đều sẽ cho rằng mình đột nhiên lại quay về bên trong thành Trường An.

Nhưng đi qua đường phố này rồi, trước mặt lại là hoang sơn.

Lúc này tốc độ của xe ngựa đã chậm lại. Hành nhân trên phố, sắc thái phảng phất đều rất ưu nhàn, dường như không chú ý đặc biệt gì đến chiếc xe.

Tại vì họ nhận ra chiếc xe, cũng nhận ra người đánh xe này.

Nếu là người lạ, đánh xe đi vào đường phố này, vô luận người đó là ai, thì chỉ trong nháy mắt, y sẽ chết ngay đầu phố.

Trên phố này tất nhiên không có mãnh hổ, nhưng có một người còn còn đáng sợ hơn cả mãnh hổ nữa.

Chiếc xe ngựa đã tiến vào sân của một quán trọ.

Tên hiệu của quán trọ này là Hồng Bảo, cũng giống hoàn toàn với cái quán trọ của Diệp Khải Nguyên trú ngụ trong thành.

Một người hầu vai khoác khăn lau, tay xách thùng nước, bước tới nói:

- Đới tổng tiêu đầu đến một mình chứ ?

Đới Cao Cang miễn cưỡng cười cười đáp:

- Chỉ một mình.

Người hầu vẻ mặt hoàn toàn không chút biểu cảm, nói:

- Phòng ốc đã sớm sẵn sàng cho Tổng tiêu đầu rồi, xin theo ta.

Trong sân sau, có bảy gian phòng rất to lớn, giống hệt như nơi mà Ngọc Tiêu trú ngụ.

Trong đại sảnh phía trước, trên bàn đã bày ra một hũ rượu, một mâm cỗ thịnh soạn.

Một người đang ngồi lưng quay về phía cửa, đang tự chúc rượu một mình.

Một giai nhân tuyệt sắc, búi tóc bối cao, đính đầy ngọc quý, ăn mặc cực kỳ hoa lệ.

Đới Cao Cang cúi đầu đi lại, cúi đầu đứng sau lưng nàng, không dám thở mạnh.

Nàng không quay đầu lại, chậm rãi bưng ly rượu lên, nhẹ nhàng hớp một ngụm rượu, rồi mới hỏi:

- Người lại về một mình à ?

Đới Cao Cang đáp:

- Phải.

- Có ai nữa không ?

- Đi rồi.

Giọng nói của Đới Cao Cang đã bắt đầu run lên.

Tuyệt sắc mỹ nhân này đã chậm rãi quay đầu lại, nở một nụ cười quyến rũ.

Thượng Quan Tiểu Tiên !

Nàng ta chính là Thượng Quan Tiểu Tiên.

Đới Cao Cang nhìn thấy nữ nhân mỹ lệ như tiên nữ này, lại còn sợ hơn cả nhìn ác ma.

Thượng Quan Tiểu Tiên nhìn y, nhỏ nhẹ nói:

- Lễ nào người đang nói là Diệp Khải Nguyên đã đi rồi ?

Đới Cao Cang gật gật đầu, răng đánh lập cập, không nói ra nổi một chữ nào.

Thượng Quan Tiểu Tiên nói:

- Bát cháo sâm mà ta muốn người chuẩn bị cho hấn, hấn không ăn sao ?

- Hấn...hấn ăn rồi.

Thượng Quan Tiểu Tiên hỏi:

- Rồi sau đó ?

- Sau đó ta đỡ y lên xe.

Tuy cố giữ vẻ bình tĩnh, nhưng khắp đầu y đã ướt đầm mồ hôi.

Thượng Quan Tiểu Tiên lại hỏi:

- Trên xe y có ngủ không ?
- Có ngủ.
- Thương tích của hấn như thế nào ?

Đới Cao Cang đáp:

- Không nhẹ.

Thượng Quan Tiểu Tiên thở dài nói:

- Ta thật không hiểu, một kẻ bị trọng thương, lại đã ngủ, sao người lại để cho y đi mất.

Đới Cao Cang run run giọng:

- Ta... ta không thả cho y đi.
- Ta cũng biết là tự y bỏ đi, nhưng lẽ nào người lại không giữ y lại ?

Đới Cao Cang càng lau càng ra mồ hôi nhiều hơn, nói:

- Khi y bỏ đi, ta không biết.
- Người không cùng hấn ngồi chung một xe hay sao ?

Đới Cao Cang đáp:

- Ngồi chung.
- Điều này thật là kỳ quái, người ngồi chung một xe với y, vậy mà khi y bỏ đi, sao người lại không biết ?

Đới Cao Cang nói:

- Tại vì... tại vì ta... cũng ngủ... mất rồi.

Hắn cuối cùng dồn hết dũng khí nói ra câu này.

Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên bật cười, cười rất là dịu dàng, lại ngọt ngào nói:

- Ta biết người nhất định rất là mệt, gần đây người vốn rất là bận rộn.

Đới Cao Cang đã hoàn toàn biến sắc, lắp bắp đáp:

- Ta... ta không mệt, không mệt một chút nào cả.

Thượng Quan Tiểu Tiên nhỏ nhẹ nói:

- Thù tặc của người nhiều như thế, không những là thù tặc khách nhân, mà còn phải thù tặc những con yêu tinh lớn nhỏ nữa, làm sao không mệt cho được ?

Y thị thở nhẹ ra, tiếp:



- Ta nghĩ rằng người nên nghỉ ngơi một lúc, vậy ta sẽ để cho người nghỉ ngơi hai mươi năm.

Đới Cao Cang thất thanh nói:

- Hai... hai mươi năm ?

Thượng Quan Tiểu Tiên thần nhiên đáp:

- Sau hai mươi năm người nhất định sẽ là một hảo hán sinh long hoạt hổ.

Trong tay y thị đang cầm một chiếc đĩa ngà voi nạm bạc, đột nhiên điểm vào yết hầu của Đới Cao Cang.

Đới Cao Cang không tránh né. Y không dám tránh né, mà cũng không thể tránh né.

Khi Thượng Quan Tiểu Tiên đã xuất thủ, trên thế gian này rất ít ai có thể tránh thoát được.

Nhưng, trong tích tắc đó, đột nhiên có ánh đao lóe lên.

"Rắc" một tiếng, chiếc đĩa ngà trong tay Thượng Quan Tiểu Tiên gãy ngay ở giữa, kinh lực của ánh đao không giảm, bay tiếp đi, "chát" một tiếng, đóng chặt vào tường.

Một cây đao dài ba tấc bảy phân.

Phi đao !

Phi đao cắm ở trên tường, lưỡi đao đã hoàn toàn đóng ngập vào.

Một người đẩy cửa bước vào.

Diệp Khải Nguyên !

Diệp Khải Nguyên đã đến.

Phi đao của Diệp Khải Nguyên xuất ra, giết người thì ít, cứu người thì nhiều.

Sắc mặt của Diệp Khải Nguyên cũng không có chút máu nào, cố gắng lết lại, vồ vào vai Đới Cao Cang nói:

- Người cứu ta một lần, ta cũng cứu lại người một lần, bây giờ bọn ta đã dứt nợ với nhau.

Thượng Quan Tiểu Tiên lại cười nói:

- Lời ta nói quả thật không sai, trên người người quả nhiên không chỉ có mang một cây đao.

Diệp Khải Nguyên cũng cười cười nói:

- Lữ Địch đâu ?

Thượng Quan Tiểu Tiên đáp:

- Y làm sao đuổi kịp ta được.



Nàng nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, cười rất là dịu dàng, nói:

- Ngoài trừ người ra, trên thế gian này còn có nam nhân nào có thể đuổi kịp ta chứ.

Câu nói này mang hai ý rất lý thú, cực kỳ lý thú.

Nhưng Diệp Khải Nguyên không hiểu.

... Giả dầm là một trong những bản lĩnh hơn người của Diệp Khải Nguyên.

Diệp Khải Nguyên thậm chí cũng không thèm nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên, ánh mắt nhìn khắp nơi ước lượng đánh giá, thở dài nói:

- Đây thật là một nơi tốt.

- Người thích nơi này sao ?

Diệp Khải Nguyên mỉm cười:

- Ta nếu chỉ ngủ suốt, đến lúc này mới tỉnh, nhất định sẽ cho rằng vẫn còn ở trong thành, nhất định sẽ không ngờ chủ nhân của Kim Tiền bang lại ở một nơi như thế này.

Thượng Quan Tiểu Tiên than thở:

- Chỉ tiếc là người dường như không chịu ngủ say đi.

Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:

- Ta thù tạc không nhiều, yêu tinh mà ta quen biết chỉ có một người, vì vậy ta không quá mệt.

Thượng Quan Tiểu Tiên đương nhiên biết yêu tinh mà Diệp Khải Nguyên nói là ai, nhưng bản lĩnh giả dầm của nàng cũng tuyệt không kém Diệp Khải Nguyên.

Nàng ta cười khúc khích nói:

- Ta vốn cho rằng người rất mệt, gần đây khi ta thấy người, người thường ở trên giường, yêu tinh ở trên giường, lại không chỉ một người, vì vậy đặc biệt kêu người chuẩn bị cho người một bát cháo sâm, dưỡng nguyên khí của người, ai ngờ người lại không chịu thọ lãnh tình cảm đó.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta đã thọ lãnh rồi.

Thượng Quan Tiểu Tiên nháy nháy mắt:

- Bát cháo sâm đó người thật đã dùng rồi chứ ?

Diệp Khải Nguyên gật đầu:

- Chỉ tiếc là bổ dược trong bát cháo sâm đó vẫn không đủ, nếu muốn ta ngủ một giấc thật say, ít nhất cũng phải dùng mười cân bổ dược mới được.

Thượng Quan Tiểu Tiên thở dài:

- Chỉ đáng trách ta đã quên rằng ngươi là đại thiếu gia của đại công chủ Ma giáo.
- Vì vậy ngươi không thể đổ tội cho Đới tổng tiêu đầu được, ta tin rằng bản thân y cũng không biết ta đã ngủ như thế nào.

Thượng Quan Tiểu Tiên nói:

- Nhưng ngươi biết.
- Ta vừa lên xe, thì phát hiện ra y chỉ chuẩn bị rượu thịt cho chính y mà thôi.

Thượng Quan Tiểu Tiên hỏi:

- Trên người ngươi lẽ nào cũng mang bồ dược có thể khiến cho người khác say ngủ ?

Diệp Khải Nguyên cười cười, nói:

- Ta chẳng qua chỉ phun một ít nước bọt lên cái chân gà của hấn thôi.

Thượng Quan Tiểu Tiên lại cười:

- Trong nước bọt của ngươi vẫn còn có cháo sâm à ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Vì vậy mà hương vị của cái chân gà đó sẽ rất tuyệt.

Đới Cao Cang rũ đầu xuống, vẻ mặt giống như bị người khác nhổ một bãi nước bọt lên đầu.

Thượng Quan Tiểu Tiên nói:

- Người làm sao mà biết Đới tổng tiêu đầu muốn mang người đi tìm ta ?

Diệp Khải Nguyên cười cười:

- Một ít cháo sâm trong nước bọt, là đã có thể làm cho người khác suy nghĩ, cháo sâm đó ngoài trừ người ra thì còn có ai có thể làm ra được nữa chứ ?

Thượng Quan Tiểu Tiên lại hỏi:

- Người đã bỏ đi rồi, sao còn muốn quay lại ?

Diệp Khải Nguyên cũng thở dài, nói:

- Tại vì ta dường như đã không còn nơi nào khác để đi nữa.

Đây là lời nói thật.

--- o O o ---